

У име Оца и Сина и Светога Духа

Свака недеља браћо и сестре, сваки празник, по једно Јеванђеље Христово, по једна поука и порука свима нама, који још увек на земљи живимо и по земљи ходимо. Данашње Свето Јеванђеље о виноградарима, о злим виноградарима, има дубоки смисао и односи се како на цео свет, тако и на свакога човека посебно.

Чули сте Свето Јеванђеље како један домаћин засади виноград, даде га виноградарима да га обрађују и у своје време да дају његове плодове. И он када дође време плодовима, посла слуге своје виноградарима да приме плодове његовог винограда, а они како каже Јеванђеље, једне од слугу избише, неке побише, а треће засуше камењем. Домаћин посла и други пут друге слуге и они учинише то исто. Најзад вели, домаћин рече: „Послаћу им сина свога, да ако се њега застиде и поправе“. И посла им сина свога. Они када видеше њега повикаше међу собом: „То је наследник. Хајде да га убијемо и да његово наслеђе приграбимо себи“. Како рекоше, тако и учинише. Ухватише сина домаћинова, изведоше га напоље из винограда и убише га. Рекло би се обична прича, али има дубоки смисао.

Домаћин овог винограда није нико други до сам Господ Бог, творац неба и земље. Његов виноград је овај свет, украшен свим оним лепотама и богатствима, које су човеку потребне за живот. И Господ је тај свој виноград предао људима, да га обрађују, да га чувају и да домаћину дају плодове у своје време. А шта људи учинише? Људи помисливши да је виноград њихов, да домаћин и не постоји, почевше да поричу домаћина. „Нема Бога, нема домаћина, овај свет је наш, ми ћемо да га урадимо како знамо и умемо, како нама највише одговара“. Бог видећи ту злу намеру људи, шаље им слуге своје Старозаветне пророке. Од Мојсија, преко цара Давида до Соломона, пророка Исаије и осталих, да опомињу људе да се смире, да то није нечија пустилина, да постоји домаћин, и да требају они да буду верни ономе за шта су задужени. Али људи, Његове слуге, све те пророке, заиста како и пише у њиховим житијама, све су побили на разне начине. Некога засули камењем као Светог Стефана Архиђакона, неке су пребили, неке су престругали тестером као пророка Исаију, и на многе разне начине уморили слуге Божије. И вели Јеванђеље, када

домаћин виде шта су слуге урадиле, шта ће учинити тим слугама, пита Господ своје слушаоце? Шта ће учинити тим слугама... Они не могавши другачије да кажу: „Злочинце ће злом смрћу погубити, а виноград даће другим виноградарима који ће му бити верни, који ће давати плодове у своје време“. Тако да то показује у ствари какви су не само зли виноградаре, него и да не могу проћи без казне, заслужене казне. И Бог је кажњавао, кажњавао људе, род људски, кроз сву његову историју на разне начине, и тиме га опомињао да призна домаћина винограда, да призна Бога, да Њему служи, да зна да није виноград њихов, него да је Божији, али људи ни до данас нису се потпуно опаметили.

То је једна страна ове приче, која је веома дубокога смисла, али има и друга која је исто тако дубока. Сваки човек добио је један виноград Божији, да га обделава, да га обрађује и да плодове добре доноси. Тај виноград који је свакоме дат, није ништа друго него душа наша. То је оно што је поверено свакоме човеку. Од Бога нашега творца од домаћина нашега, да ми нашу душу обделавамо чиме? Врлинама! Пре свега вером у Господа Бога, Његовим Светим заповестима, вршећи Његове заповести, чинећи добра дела, испуњавајући себе врлинама. А шта ми чинимо са тим виноградом који нам је Бог дао? Ми га уништавамо, ми га упропашћујемо, ми такође слуге Божије које нам шаље да нас опомиње, на нашу дужност људску и Хришћанску, а то су Светитељи Божији које је Бог свакога дана шаље по некога нама у помоћ, јер нема дана да не славимо једног или више Светитеља Божијих, који су Богу угодили, који су Божије слуге али и наши помоћници. Као што су данас Свети Апостоли Вартоломеј и Апостол Тит који се данас славе и који нам својим примером и својим учењем, својим животом показују како ми треба да бринемо о том винограду Божијем, који је нама поверен.

А ми, како ми дочекујемо те слуге Божије? Исто као и они зли виноградаре. Неке каменујемо, неке пребијамо, неке убијамо. Чиме? Гресима нашим, страстима нашим, рђавим делима нашим, рђавим мислима нашим, рђавим жељама нашим. Све су то оружија и оруђа која ми користимо против слугу Божијих, против оних слугу које Бог шаље нама на помоћ и да приме плодове од нашега винограда. А плодови нашег винограда су добра дела. Све те врлине и добра дела

према ближњима својим. Ако ми нисмо душу своју испунили тим врлинама које Господ наређује и заповеда и које Бог дарује онима који се труде, онда ће се на нас односити овај крај данашњег Јеванђеља, злочинце ће злом смрћу погубити. А то значи да неће наследити живот вечни, него да ће наследити пакао огњени и муке вечне. Чега нека би нас Господ сачувао и цео род људски. Да сви познају домаћина, да сви познају Бога, да сви прихвате Његове Свете заповести, његову науку, да по томе живе и узвраћају Богу за Његова добротина која нам дарује, и то би били плодови винограда које је нама Бог поверио на чување и на обраду.

Ако би смо тако радили браћо и сестре, а пре свега чували нашу веру Православну, онакву какву нам је Господ предао преко Светих Апостола, преко Светих Отаца, преко наших дивних Светитеља из рода нашега, Светитеља Саве, Владике Николаја, Оца Јустина. И да ми ту веру сачувамо и да доносимо плодове те вере и то ће бити онда уздарје од нашега винограда. И тако ћемо онда заслужити да наследимо живот вечни, ради чега је човек створен и послат у овај свет, да наследимо Царство небеско и да тамо са свима Светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност. Амин!